

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie január 2015

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 185/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov - konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vo funkcii predsedu predstavenstva Poľnonákup TATRY, a. s., Kežmarok, bola rozhodnutím Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 uložená pokuta podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) z dôvodu porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, keďže navrhovateľ vykonával funkciu nezlučiteľnú s verejnou funkciou (funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.) po uplynutí 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie. Ďalej z návrhu vyplýva, že navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vo funkcii predsedu predstavenstva Poľnonákup TATRY, a. s., Kežmarok, bola rozhodnutím výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 uložená pokuta podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona z dôvodu porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, keďže navrhovateľ vykonával počas výkonu verejnej funkcie v roku 2012 funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o. (navrhovateľ bol do verejnej funkcie ustanovený 28. júna 2012 a funkcie konateľa v spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., sa vzdal 1. mája 2013). Navrhovateľ navrhol preskúmať aj opravné rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013, ktorým výbor opravil svoje rozhodnutie sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013, a to tak, že vo výroku rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 opravil časť výroku týkajúcu sa výšky pokuty, čím opravil výšku pokuty na polovicu pôvodnej výšky. Navrhovateľ považoval napadnuté rozhodnutia výboru za nezákonné z dôvodu ich duplicity.
ratio decidendi	Ústavný súd považoval v prejednávanej veci za nevyhnutné posúdiť možnosť aplikácie čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 na spáchaný delikt (porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona) a to na základe posúdenia tzv. Engelovských kritérií. Prvým kritériom je kvalifikácia skutku v právnom poriadku štátu. Pokiaľ skutok nie je kvalifikovaný ako trestný čin, použijú sa ďalšie dve kritériá. Druhé kritérium je samotná povaha deliktu a tretím kritériom je stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno uložiť dotknutej osobe. Nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom verejným funkcionárom nie je trestným činom, ale iným verejnoprávnym deliktom. V rámci druhého kritéria sa posudzuje, či delikt vyplýva z porušenia právnej

normy adresovanej neurčitému všeobecnému okruhu adresátov alebo iba určitej špecifickej skupine osôb. Zároveň je nevyhnutné posúdiť či sankcia, ktorá sa ukladá za spáchaný delikt, má povahu reparačnú alebo preventívno-represívnu. V prípade deliktu, kde dochádza k porušeniu právnej normy adresovanej určitej špecifickej skupine osôb so zvláštnym postavením, avšak uložená sankcia je preventívno-represívneho charakteru, prihliada sa pre zodpovedanie otázky o aplikovateľnosti čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 na tretie kritérium, a to stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno dotknutej osobe uložiť. Ústavný súd konštatoval, že ústavný zákon ukladá povinnosti alebo obmedzenia adresované špecifickému okruhu osôb – verejným funkcionárom – a sankcie plnia preventívno-represívny účel, a to odradiť verejného funkcionára od neplnenia alebo porušovania povinnosti alebo obmedzenia a zároveň sankcionovať, resp. potrestať verejného funkcionára za dokonané nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo obmedzenia. Do úvahy prichádza sankcia vo forme peňažnej pokuty alebo vo forme straty mandátu či verejnej funkcie. V prípade záveru o aplikovateľnosti čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 na konkrétne konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je výbor povinný pri rozhodovaní o tom istom verejnom funkcionárovi primárne rešpektovať princíp ne bis in idem, ktorý znamená „nie dvakrát v tej istej veci“ a v procesnom práve sa prejavuje vo forme procesných prekážok – prekážky začatého konania v tej istej veci (litispendencia) a prekážky veci právoplatne rozsúdenej (res iudicata). V rovine správneho trestania tento princíp znamená, že nikto nesmie byť potrestaný za ten istý skutok dvakrát.

Ústavný súd konštatoval, že v predmetnej veci nebolo sporné, že navrhovateľ počas výkonu verejnej funkcie vykonával súbežne po uplynutí 30 dní od začatia výkonu verejnej funkcie i funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., t. j. funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie, čím porušil čl. 5 ods. 2 ústavného zákona. Na účely správneho trestania nie je možné od seba oddeliť obmedzenie v podobe zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie v zmysle čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona a povinnosť skončiť výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona. Obe ustanovenia sledujú ten istý účel a cieľ a nerešpektovaním príkazov v zmysle oboch článkov dochádza k porušeniu len jedného obmedzenia – zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie podľa čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona. Na účely správneho trestania sa celé obdobie od dokonania verejnoprávneho deliktu (porušenia zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie) až po ukončenie protiprávneho stavu považuje za jedno konanie (skutok) a jeden verejnoprávny delikt, a to bez ohľadu na to, koľko dní, týždňov, mesiacov alebo rokov sa protiprávny stav udržuje, keďže ide o trváci verejnoprávny delikt.

Keďže v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013, keď navrhovateľ skončil výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu výboru o porušení povinnosti podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona (k tomu došlo až 10. septembra 2013), navrhovateľ sa tak dopustil jedného trvajúceho verejnoprávneho deliktu, za ktorý mu bolo možné výborom uložiť jednu sankciu v podobe finančnej pokuty.

Ústavný súd bolo toho názoru, že výbor rozhodol v súlade s ústavným zákonom a rozhodnutie sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 možno považovať za ústavne udržateľné. Výbor dospel k správne záveru, že navrhovateľ tým, že vykonával funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie (t. j. vykonával funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.) po uplynutí 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie, porušil ustanovenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, a správne uložil navrhovateľovi sankciu v podobe finančnej pokuty. Ďalšiu sankciu, a to v podobe straty verejnej funkcie by bolo možné navrhovateľovi uložiť v prípade, že by po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 opätovne vykonával funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie.

Ako už ústavný súd uviedol, konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov nespĺňa prvé z Engelovských kritérií, čím následne, posudzujúc ďalšie kritériá, dospel ústavný súd k záveru o splnení atribútov druhého kritéria a potreby skúmania splnenia tretieho kritéria v každej veci individuálne. Navrhovateľovi bola uložená finančná pokuta vo výške 5 100 €. Pokuta svojou závažnosťou napĺňa obsah tretieho kritéria a tak ústavný súd konštatoval aplikovateľnosť čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu.

	<p>Či došlo zo strany výboru k porušeniu zásady ne bis in idem vyjadreného v čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7, je potrebné posúdiť podľa naplnenia troch zásad a to totožnosť skutku, totožnosť páchatel'a, totožnosť chráneného záujmu. Všetky tri zásady boli podľa názoru ústavného súdu zachované.</p> <p>Ústavný súd musel zároveň nájsť odpoveď na otázku, či možno napadnuté rozhodnutie výboru považovať za konečné. Absenciu explicitnej úpravy právoplatnosti rozhodnutí v ústavnom zákone je potrebné subsumovať pod teóriu medzier v normatívnych právnych aktoch. Je ústavne aprobovateľné vyplniť túto medzeru prostredníctvom rozhodovacej činnosti príslušných orgánov verejnej moci a to pomocou analógie použitej za reštriktívnych podmienok aplikáciou základných princípov všeobecne záväzného právneho predpisu svojim obsahom najbližšieho k úprave konania vo veci ochrany verejného záujmu. Takýmto je podľa názoru ústavného súdu správny poriadok. Preto je potrebné na otázku právoplatnosti rozhodnutí podľa ústavného zákona aplikovať princípy právoplatnosti upravené správnym poriadkom. Keďže návrh verejného funkcionára na preskúmanie rozhodnutia výboru ústavným súdom nie je možné považovať za riadny opravný prostriedok a konanie pred ústavným súdom nie je odvolacím konaním, každé rozhodnutie výboru je potrebné považovať za právoplatné jeho doručením dotknutému verejnému funkcionárovi.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že doručením rozhodnutia výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 navrhovateľovi nastala prekážka pre opätovné konanie a rozhodnutie vo veci porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona vykonávaním funkcie konateľ'a spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., teda funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013. Tým, že výbor napriek tomu v rozhodnutí sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravnom rozhodnutí sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 opätovne rozhodol v totožnej veci, porušil tým princíp ne bis in idem vyjadrený v čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol tak, že rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra a opravné rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 zrušil.</u></p> <p><u>Ústavný súd navrhovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd vo zvyšnej časti návrhu nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>ESEP: Zolotukhin v. Rusko, č. 14939/03, rozsudok z 10. 2. 2009, bod 53, Khmel v. Rusko, č. 20383/04, rozsudok z 12. 12. 2013, bod 59, Engel v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok z 8. 6. 1976, bod 82, Albert v. Rumunsko, č. 31911/03, rozsudok z 16. 2. 2010, bod 32, Ezeh and Connors v. Veľká Británia, č. 39655/98, 40086/98, rozsudok z 9. 10. 2003, bod 103 – 104, Nykänen v. Fínsko, č. 11828/11, rozsudok z 20. 5. 2014, body 40 – 41, Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok z 23. 11. 2006, body 32 – 38, Franz Fischer v. Rakúsko, č. 37950/97, rozsudok z 29. 5. 2001, bod 22,</p> <p>SDEÚ: Aalborg Portland and Others v. Komisia zo 7. 1. 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P, C-219/00 P, bod 338 a nasl.</p> <p>Spolkový ústavný súd Spolkovej republiky Nemecko: 1 BvR 1631/08, 1 BvR 1905/02</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 154/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o s'ťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>21. októbra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy</p>

	a dohovoru postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ktoré prebieha od roku 1997, a v ktorom okresný súd nerozhodol o návrhu sťažovateľky na zmenu účastníka konania.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že právo sťažovateľky podľa § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku na rozhodovanie o jej návrhu na zmenu účastníkov má nepochybne charakter práva, ktorému môže byť poskytnutá súdna ochrana. Je to tak aj preto, že pri rozhodnutí o návrhu na zmenu účastníka konania súdy rozhodujú o ústavnom práve navrhovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní, keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prieťahov nevyníma.</p> <p>V súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil ústavný súd tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd nepovažoval vec sťažovateľa za právne ani skutkovo zložitú. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníka konania ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohol pripísať na ťarchu sťažovateľky. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd zistil v postupe okresného súdu jeho nečinnosť od podania návrhu na zmenu účastníka konania 16. júna 2011, o ktorom okresný súd dosiaľ nerozhodol. Pretože sťažovateľka je účastníčkou namietaného konania len pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o jej procesnom nástupníctve, ústavný súd posudzoval len postup súdu týkajúci sa rozhodovania o jej návrhu. Z naznačeného hľadiska preto nebolo možné prihliadnuť na skutočnosti uvádzané zákonným sudcom týkajúce sa postupu oprávneného, resp. súdneho exekútora v namietanom exekučnom konaní. Pokiaľ súd dospel k záveru o neprípustnosti, resp. nezákonnosti vedenej exekúcie, mohol ex officio exekúciu kedykoľvek v jej priebehu zastaviť, a to aj napriek nedoriešeným procesným rozhodnutiam v danej veci. Prípadné technické a organizačné problémy nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu očakáva ochranu svojich práv v primeranej lehote. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>K nálezu pripojil odlišné stanovisko sudca Ladislav Orosz. Podľa jeho názoru mal ústavný súd sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietnuť ako podanú zjavne neoprávnenou osobou vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebola účastníčkou napadnutého konania, a teda v tomto konaní ani nemohli byť porušené jej ústavou garantované práva. V súvislosti s týmto právnym názorom poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej „Z čl. 127 ods. 1 ústavy možno vyvodit', že sťažovateľ musí namietat' porušenie svojich základných práv a zároveň v spojitosti s konkrétnym konaním pred všeobecným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci, čo prichádza do úvahy iba za predpokladu, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom tohto konania, teda konania, v ktorom namieta porušenie základných práv.“</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 375/2014
sudca spravodajca	Lajos Mészáros
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a	nález – v časti vyhovené

spôsob vybavenia	– v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	6. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie 6.908,95 EUR s prísl. v ktorom je sťažovateľka účastníčkou konania na strane žalovanej a ktoré začalo 19. júna 2007.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu konania. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že konanie, ktoré bez meritórneho rozhodnutia súdu prvého stupňa trvá tak dlho, ako to je v danej veci, teda viac ako 7 rokov, možno už len na základe posúdenia tohto neprimeraného obdobia považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných alebo iných relevantných dôvodov dlhodobo nečinný, konkrétne od 28. decembra 2007 do 25. júna 2009 (jeden a pol roka). Okresný súd konal v danej veci aj neefektívne, najmä keď bez osvedčenia práceneschopnosti ospravedlnil opakovanú neprítomnosť právneho zástupcu žalobkyne v predmetnej veci na pojednávaní a taktiež toleroval, že znalec prekročil už aj tak dlhú lehotu, počas ktorej mal vypracovať znalecký posudok. Ústavný súd ďalej konštatoval, že systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti nemožno pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti, ktorou sa sťažovateľka domáhala, aby prikázal okresnému súdu konať, vzhľadom na to, že okresný súd už vyhlásil v danej veci rozsudok.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 396/2014
sudca spravodajca	Ladislav Orosz
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	6. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní o neplatnosť dražby. Sťažovatelia sú účastníkmi napadnutého konania v procesnom postavení navrhovateľov.
ratio decidendi	Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:

	<p>1. Prvým kritériom je právna a faktická zložitosť veci. Zo skutočností uvedených sťažovateľmi a okresným súdom ani z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci. Zo skutkového hľadiska ústavný súd zastáva názor, že ide o vec, ktorú možno považovať za fakticky zložitejšiu (z dôvodu potreby ustáliť účastníkov konania na strane odporcu, keďže po začatí konania došlo opakovane k prevodu vlastníctva bytu). Ústavný súd konštatoval, že faktická zložitosť veci nemôže ospravedlniť skutočnosť, že vec ani po uplynutí ôsmich rokov od podania návrhu nie je dosiaľ právoplatne skončená, najmä ak predmet sporu súvisí s riešením bytovej otázky sťažovateľov.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd konštatuje, že ich podania (či už samotná žaloba, alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia) obsahovali nedostatky, ktoré musel okresný súd v priebehu konania priebežne odstraňovať, čo objektívne spôsobilo jeho predĺženie, a preto ústavný súd aj na túto skutočnosť prihliadal pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukázal na to, že v doterajšom priebehu napadnutého konania došlo k obdobiu dlhodobejšej neodôvodnenej nečinnosti (od 9. marca 2007 do 13. júna 2008) a k viacerým obdobiam krátkodobej nečinnosti okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu je napadnuté konanie poznamenané i neefektívnou, resp. nesústredenou činnosťou okresného súdu. Personálne problémy a vysoká zaťaženosť sudcov nemôžu byť na ťarchu účastníka konania a nemajú povahu okolnosti, ktorá by vylučovala zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci samej.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitostí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľom finančné zadosťučinenie vo výške 2 x 3 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 444/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ľudmila Gajdošíková</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>6. novembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práva vyplývajúceho z označeného článku ústavy postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 47,67 EUR s prísl., ktoré sa začalo v roku 2008 no vo veci nebolo ešte právoplatne rozhodnuté.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, podľa názoru ústavného súdu možno predmetnú vec považovať za bežnú agendu rozhodovania všeobecných súdov a nevyznačuje sa právnou ani skutkovou zložitosťou.</p> <p>2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo možné pripočítať na ťarchu sťažovateľky.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý bol od januára 2009 do júna 2010 nečinný, ďalšie obdobie nedôvodnej nečinnosti trvalo od októbra 2010 do mája 2013. Opakované pridelenie predmetnej veci zákonným sudcom na prerokovanie a rozhodnutie nemožno považovať za relevantnú procesnú aktivitu okresného súdu. Ústavný súd konštatoval, že technicko-organizačné problémy štátnych orgánov nie je</p>

	<p>možné prenášať na účastníkov konania.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Ústavný súd nevyhovel návrhu sťažovateľky, aby prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov. Napadnuté konanie nie je právoplatne skončené, aktuálne však o odvolaní navrhovateľa rozhoduje krajský súd.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 155/2014
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	13. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v exekučných konaniach, ktoré prebiehajú od roku 2006, a v ktorých okresný súd nerozhodol o návrhu sťažovateľky na zmenu účastníka konania.</p>
ratio decidendi	<p>Ústavný súd konštatoval, že právo sťažovateľky podľa § 92 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku na rozhodovanie o jej návrhu na zmenu účastníkov má nepochybne charakter práva, ktorému môže byť poskytnutá súdna ochrana. Je to tak aj preto, že pri rozhodnutí o návrhu na zmenu účastníka konania súdy rozhodujú o ústavnom práve navrhovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní, keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prieťahov nevyníma.</p> <p>V súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil ústavný súd tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd nezistil také okolnosti prípadu, ktoré by poukazovali na právnu alebo skutkovú zložitosť namietaných exekučných konaní. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníka konania ústavný súd nezistil žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohol pripísať na ťarchu sťažovateľky. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, pričom ústavný súd zistil v postupe okresného súdu jeho nečinnosť od podania návrhu na zmenu účastníka konania až do rozhodnutia o tomto návrhu, t.j. vo veci vedenej pod sp. zn. 4 Er 155/2006 od 15. marca 2012 do 2. júna 2014 a vo veci vedenej pod sp. zn. 6 Er 155/2006 od 7. júna 2011 do 18. júna 2014. Pretože sťažovateľka je účastníčkou namietaného konania len pre ten úsek konania, v ktorom sa rozhoduje o jej procesnom nástupníctve, ústavný súd posudzoval len postup súdu týkajúci sa rozhodovania o jej návrhu. Ústavný súd konštatoval, že prípadné technické a organizačné problémy nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu očakáva ochranu svojich práv v primeranej lehote. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p>Vzhľadom na to, že okresný súd rozhodol o návrhoch sťažovateľky na pripustenie</p>

	<p>zmeny účastníka konania, neprichádzalo do úvahy rozhodnutie o povinnosti okresného súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd nepriznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie.</p> <p>K nálezu pripojil odlišné stanovisko sudca Ladislav Orosz. Podľa jeho názoru mal ústavný súd sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietnuť ako podanú zjavne neoprávnenou osobou vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nebola účastníčkou napadnutého konania, a teda v tomto konaní ani nemohli byť porušené jej ústavou garantované práva. V súvislosti s týmto právnym názorom poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej „Z čl. 127 ods. 1 ústavy možno vyvodiť, že sťažovateľ musí namietať porušenie svojich základných práv a zároveň v spojitosti s konkrétnym konaním pred všeobecným súdom, resp. iným orgánom verejnej moci, čo prichádza do úvahy iba za predpokladu, ak je v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu účastníkom tohto konania, teda konania, v ktorom namieta porušenie základných práv.“</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 148/2014</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Ivetta Macejková</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>9. decembra 2014</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v civilnom konaní o náhradu ušlého zisku s prísl. a nemajetkovej ujmy, ktoré prebieha od roku 2002.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nevymyká sa bežnej rozhodovacej činnosti. Predmetná vec nevykazuje ani známky skutkovej zložitosti. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd konštatoval, že ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci. 3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd poukázal na to, že trvanie napadnutého konania viac ako 12 rokov je už samo o sebe neprimerané a neospravedliteľné. Ústavný súd identifikoval jedno dlhšie obdobie nečinnosti okresného súdu v trvaní 14 mesiacov, vo zvyšku konania konal okresný súd relatívne plynulo. Uvedený postup okresného súdu však možno považovať za neefektívny. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli. Okresnému súdu prikázal v konaní konať bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	

spisová značka	II. ÚS 344/2014
sudca spravodajca	Ivetta Macejková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v trestnom konaní, v ktorom vystupuje v procesnom postavení poškodenej.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nevymyká sa bežnej rozhodovacej činnosti. Predmetná vec nevykazuje ani známky skutkovej zložitosti.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd nezistil také skutočnosti na strane sťažovateľky, ktoré by významným spôsobom ovplyvnili dĺžku namietaného konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd poukázal na to, že primeranosť dĺžky napadnutého konania bola predmetom preskúmania ústavného súdu na základe sťažnosti iného sťažovateľa. Ústavný súd vtedy konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote. Ďalej ústavný súd konštatoval, že trvanie napadnutého trestného konania viac ako 8 rokov na okresnom súde je už samo o sebe neprimerané. Zisteným nedostatkom v činnosti okresného súdu bol jeho neefektívny postup.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie vo výške 2 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p> <p>Ústavný súd neprikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, nakoľko dňa 2. júla 2014 nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o merite veci.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	

spisová značka	II. ÚS 346/2014
sudca spravodajca	Ivetta Macejková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v exekučnom konaní, v ktorom

	nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté o námietkach proti exekúcii od ich podania dňa 25. 8. 2006.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd uviedol, že po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov a nevymyká sa bežnej rozhodovacej činnosti. Predmetná vec nevykazuje ani známky skutkovej zložitosti.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníka konania ústavný súd nezistil také skutočnosti na strane sťažovateľky, ktoré by významným spôsobom ovplyvnili dĺžku namietaného konania. Konštatoval, že ak v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania dochádza k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu. Ústavný súd poukázal na to, že viac ako 8-ročné trvanie preskúmaného konania je už samo o sebe celkom jednoznačne neprimerané a neospravedlňiteľné. Ústavný súd identifikoval niekoľko období nečinnosti okresného súdu (15 mesiacov, 4 roky, 6 mesiacov) a konštatoval, že ani krajský súd nepostupoval vo veci bez zbytočných prieťahov.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie vo výške 3 000 €, z ktorej je okresný súd povinný zaplatiť 2 500 € a krajský súd 500 € a náhradu trov konania, ktorú sú okresný a krajský súd povinné zaplatiť spoločne a nerozdielne.</u></p> <p>Ústavný súd neprikázal okresnému ani krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESRP a iných súdov	

Spracoval: JUDr. Veronika Franková

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.